

Spirrevipp og Spurrevupp.

(En regle.)

„Pipp!“ — det var knitrende koldt på gården.

„Pipp!“ — hun satt alene på takrennen, den søte spurver-ske, og grøsset og så lubben ut i sine unge fjær.

At han ikke kom, Spurrevupp den deilige!

„Pipp!“ — hun skakket på hodet; de sortblanke øine skin-net. Og hun blev slankere i fjæren, der hun satt; ti nu hørte hun den kjente dur av hans snurrende vingeslag, der han kom fra låvegluggen høit over brønnstangen flyvende like dit.

„Drrrrrrr!“ — der slo han sig ned på takrennen.

Hun blev så undselig; nebbet kom så høit, nakken sank så inn, hun satt urørlig med stjerten ende op av bare matthet og glede. Og hennes hjerte banket, så hun kunde kjenne det like inn under vingene.

Han satt først stille og snudde hodet i alle retninger og lot som om han ikke så henne. Så skjerpet han nebbet på den skarpe sne, der istappen begynte. Hoppet så bred og lubben nærmere.

„Gomårrn!“ sa han.

„Pipp!“ sa hun, hun var så betagen. For han var sa vid-underlig svart og varm i brystet.

„Fryser du, Spirrevipp?“ spurte han, han bruste i fjæren.

„Pytt! nei, Spurrevupp,“ svarte hun, hun bruste sig ut hun også. Og så hoppet de tett i følge bortover takrenner til de fant et gammelt frø som de delte.

„Til våren har vi bryllup, Spirre,“ sa han.

„Ja, Spurre,“ svarte hun. Hun la sitt søte hode på skakke og så på ham.

„Hvorr hvorr skal vi bo?“ spurte han.

„Pytt san! her!“ sa hun, „eller der!“ sa hun, hun så over og under takrennen.

„Hist, hist på en kvist,“ sa han og var så spøkefull. Og han nappet henne i halefjæren og holdt fast.

„Pipp, slipp, slipp,“ lo hun. Og så fløi de begge, hun foran over taket, han like etter — ned i den store rogn bakom husveggen.

Der satt de lenge, hver på sin kvist, for her gjaldt det å være forsiktig, så ingen fikk se dem fra kjøkkenvinduet.

„Drrrrrrrrr!“ — En trinn spurvemadam kom tungt surrende fra stalltrevet og satte sig like ved de to unge. Hun var grå i fjæren med hvite stenk av alder, men sortsmusket i brystet og under buken; for hun hadde sine erfarne veier like inne mellom menneskene, både blandt gryter og kopper, både langs murrøper og på svaltakene.

De to skottet undselig til hinannen,

„Skam dere! Skam dere! Kjærlighet! Kjærlighet! Er det likt sig slikt! Vinterstid! Vinterstid!“ Hun tok op igjen og op igjen mest som i skolen, den gamle grå spurvemadam.

„Fy!“ sa hun til slutt og blev sittende aldeles stille. Hun tenkte på sin salig mann, som katten hadde tatt nettop som han stod brudgom på nysalstrappen en solduftende vårmorgen.

„Drrrrrrr! Pipp! — Drrrrrr! Kvitt!“ — Det var to spurver fra nabogården som kom flyvende og slo sig ned, en ung og en gammel.

„Kvitt!“ sa den gamle og hugg sig fast i grenen. „Kvitt, kvitt!“ sa den. Det var lang vei, og den hadde tungt for brystet, gammel og fet som den var.

„Hva' ska' dere! Hva' ska' dere?“ spurte den grå spurvemadam.

„Bare hilse, bare hilse — kvitt!“ svarte hun fra nabogården, hun fikk ånden igjen.

„Ikke verre?“ sa den gamle madam, hun ristet sine grå fjær og gned sig under buken med nebbet, men var igrunnen forarget; for hun visste om et nek som vilde komme op idag på låvebrostangen.

Hun flyttet sig litt på grenen, hun fløi høiere op, men lot som ingenting, enda hun herfra kunde se at det alt gulnet på stangen ved låven; så satt hun bom stille i mange minutter.

„Vakkert vær,“ sa nabomadammen.

„Ja det er, ja det er,“ svarte hun der oppe.

„Igår også, også igår,“ svarte hun der nede.

„Ja igår også, også igår,“ svarte hun deroppe.

„Far vel, liten tid,“ sa hun, og så fløi hun.

Men så gammel en spurv hun var, kunde hun ikke bare sig for å flyve beneste veien, som et tungt snurrende nøste

bortover, og efter fløi de andre, alle i hop; for der hvor hun fløi var det gjerne mat å finne.

Og før hun visste ordet av, hadde hun dem alle efter sig i neket.

Og alle andre gårdens spurver, som hørte den store dirr av flukt mot låven, kom dragende en efter en, så snart stod hele neket på låvebrostangen i et eneste larmende mylder av grå-brune, levende nøster og klatter, som slo med vinger og hugg med nebb og lo og skjente og sloss og holdt leven.

„Mitt, mitt!“ sa madammen, hun satt i korn til halsen, hugg og svelget.

„Vårt, vårt!“ sa ungdommen omkring.

„Her, her!“ sa Spurrevupp, han satt i en krok tett innved stangen med sin kjæreste og hadde det deilig.

„Fikk, fikk!“ svarte hun, hun knepret med nebbet og lukket nesten de unge, forelskede øine.

„Nei, her skal de se!“ sa en.

„Å du verden!“ sa en annen.

„Vekk der!“ sa en tredje.

„La mig være, la mig være!“ sa den fjerde.

„Det er vårt!“

„Nei, mitt!“

„Nei, vårsesses!“

„Ikke deresesses!“

„Å du herlige verden!“

„Slipp, slipp! Gi mig det, gi mig det!“

„Pytt, det kan ikke nytte!“

„Verre og verre! Larv, larv.“

„Mitt!“

„Ditt!“

„Nei, mitt!“

„Her, der, så er vi kvitt! Bi litt!“

„Her er mere, her er mere!“

„Der er flere! Der er flere!“

„Nei, vet dere hva', vet de hva', vet du hva'!“

„Kvitt!“ sa madammen — hun satt så trinn som en pølse midt i neket.

Med det samme smalt fjøsdøren igjen og Oline budeie kom ut.

Durrrrrrrrr! — Pitt, kvitt, titt! Som en stor surrende sky fløi spurveflokken op og drog til alle verdens kanter.

Og da katten som kom fra fjøset, nådde låvebroen op, var ikke en eneste en å se. Den så op til neket lenge, gikk så med langsomme skritt ned igjen, smøg inn i låven og satte sig der vet et musehull for å lure.

„Spirre!“

„Ja, Spurre!“

„Gullet mitt!“

„Pitt — ja ditt!“

Det var såvidt det hørtes som en fin vinterlig tone der oppe fra neket øverst i den lune vrå innved stangen.

Det var Spirrevipp og Spurrevupp som hadde glemt å flyve. For de drømte om vår og kjærlighet.